

Dalo by se říct, že jsem byl odjakživa tak trochu autista do hudby. Na základce jsme se s kamarádem bavili tím, že mi pouštěl hudbu na mobilu, tehdy ještě tlačítkovým Sony (údajně dělaným speciálně pro hudbu, ale nejspíš to byla jen marketingová nálepka), do kterýho bylo potřeba veškerou hudbu poctivě nastahovat přes počítač (ne jako dneska, kdy většina muziky žije někde v cloudech), a já okamžitě přehrávané song poznal. A to i přesto, že jsem jeho interpreta neměl nijak zvlášť naposlouchanýho. Ať už to byli Faith No More, Věra Špinarová, Accept, Žlutý pes, Sepultura, nebo Moravanka, věděl jsem přesně, co to je. Někdy se mi teda popletly názvy songů, hlavně teda u těch *obskurnějších* umělců, ale to bylo spíš výjimečně. Kamarádovi to oproti mně tolik nešlo, i když měl taky zpirátěnou asi půlku hudebního internetu jako já, často z velmi pochybných, nicméně ve výsledku vcelku spolehlivých ruských webů. Tehdy jsem tomu ale nepřikládal nějaké valné význam.

Nejvíc jsem jel v metalu a rocku. Spíš teda ten metal. Mainstreamovější kapely jako AC/DC, Iron Maiden, Metalicu, Judas Priest, Black Sabbath a podobně jsem měl najetý hodně. Obohacoval jsem to ale i tehdy ještě celkem neznámýma (aspoň v našich končinách) kapelama jako Avenged Sevenfold, Korn, Slipknot, As I Lay Dying, Trivium, Static-X a spoustou, spoustou dalších. Nějakej ten rok se mě to dost úzce drželo.

Na střední jsem si vyprosil elektrickou kytaru, v podstatě tu nejzákladnější, nejlevnější, která se dala sehnat, nestoudnou kopírkou Stratocasteru, která ani zdaleka nezněla tak jako její předloha. Na nějaký to domácí hraní mi to vystačilo, ale nikdy mi to nějak zvlášť nešlo, natož abych to proaktivně vyvíjel někam dál, takže tenhle zájem postupně zase opadl a já pokračoval jenom pasivní konzumací, sem tam obohacenou nějakým tím koncertem nebo festivalem.

Metal se vyvíjel dál a s ním i jeho zvuk. Kapely začaly – mimo jiné – čím dál častěji zařazovat elektronický prvky, tzv. *samply*, snad aby svůj zvuk obohatily a vystoupily tak z davu, snad aby

si svoji (živou) práci trochu zjednodušily, snad chtěly zaexperimentovat nebo to tak prostě jenom cítily... Každopádně to znělo dobře. Skoro bych i řekl, že tohle byly moje prvopočátky v poslouchání elektronický hudby, ale z racionálního pohledu to je spíš taková romantická představa. Ten přechod byl asi mnohem pozvolnější a asi ne úplně plynulej. Jenže v určitéj moment nastal vyloženě zlom.

Detaily si už úplně nevybavuju, přece jen to je už nějakýj ten pátek, drink a – řekněme si na rovinu – droga. Bylo to ale zhruba tak, že jsme se s dvěma kolegama (z IT firmy, která už dávno neexistuje, kvůli tehdy celkem zásadnímu PR průseru, ale to teď není potřeba tady rozebírat) bavili o hudbě a koncertech, když se vytasili s tím, že choděj na techna. A že se u toho zpravidla něčím povzbuzujou. Nevím, jestli mě přemlouvali, nebo jsem se toho chytil hned, každopádně domluvili jsme se, že až bude nějaká slibná akce tohohle ražení, zajdeme tam spolu. No, a taky že jsme zašli. A bylo to překvapivě dobrý.

Akce se odehrávala v opuštěný továrně. Dostupnost nic moc, což, jak jsem se později s dalšíma akcema přesvědčil, byl tak nějak standard (alespoň teda u těch undergroundovějších, o to ale často zajímavějších), vždycky to ale za drobný nepohodlí stálo. I teď.

Pořadatelé si v prostorách továrny značně vyhráli s výzdobou – napříč všema třema přístupnýma poschodíma. Industriální stylizace, červený osvětlení, všudypřítomnej kouř a rychlá, melodická, agresivní, veskrze kvalitní elektronická hudba. Přidejte do toho extázi, a jste v extázi. Minimálně do čtyř do rána.

Akci jsme éčkem opravdu započali. Já si pro jistotu dal jen asi půlku tabletky, možná snad i čtvrtku. Furt jsem úplně nevěděl, do čeho jdu, jak z hlediska akce, tak po tý „chemický“ stránce, která to měla doprovázet, a byť jsem si o tom něco málo nastudoval, žádněj z těch internetovejch vědecko-populárně-progandistickějch článků mi nedokázal dát víc než